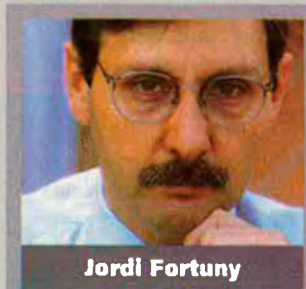

Set hores a Vilafranca

Jordi Fortuny

"Ningú no va beure ni una gota de cava, ni a l'hora de dinar, ni per 'celebrar' l'acord. Només aigua i cafè. Les cares llargues posaven en evidència que no era el moment de celebracions."

Làstima que en aquesta època els ceps del Penedès encara no tinguin pàmpols (fulles). Perquè, si en tinguessin, els haurien pogut utilitzar els membres del sanedri del cava, el consell regulador, per tapar-se les vergonyes com ho feien antigament les escultures de la Grècia clàssica. L'acudit no és meu, és una adaptació d'una frase de Ramon Folch en un programa de la sèrie de televisió *Mediterrània*, però trobo que encaixa molt bé en el tema.

Les disputes entre Codorniu i Freixenet van ser l'únic i autèntic punt de l'ordre del dia de la reunió del consell regulador del cava, el dimecres passat, dia 21, a Vilafranca, i també l'únic que no figurava en la llarga llista de tretze temes a discussió preparada pels serveis tècnics del consell. No calia. Per això va ser una reunió de les que fan història. O caure la cara de vergonya, segons com es miri. Els vint-i-dos membres del consell segurament tenen tants motius per posar-se vermells com per respirar tranquils després d'haver enllestit la maleïda reunió.

Els acords del consell haurien de servir perquè es normalitzi la situació al sector, però el fet que s'hagin esbombat els detalls de la lluita pel poder entre Codorniu i Freixenet no facilitarà les coses. Quan diem "esbombat" no volem dir que els mitjans de comunicació ho hagin explicat tot, sinó que ara són molt més públics que abans els mètodes de les dues cases en la seva competència per dir l'última paraula en el món del cava.

La reunió va durar set hores, el doble del que havien previst per arribar a un acord de cavallers. A primera hora de la tarda, van fer un descans per dinar. Ningú no va beure ni una gota de cava, ni a l'hora de dinar, ni per "celebrar" l'acord.

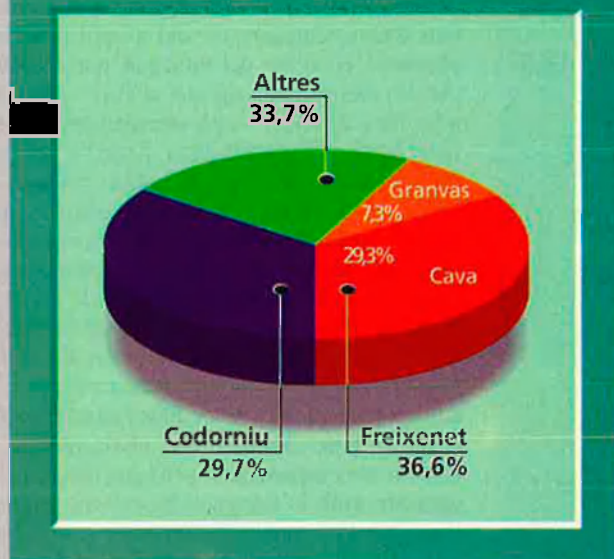
Només aigua i cafè. Les cares llargues durant la conferència de premsa posaven en evidència

que no era el moment de celebracions. El portaveu, amb posat greu. A la seva dreta, el president de Codorniu, Manuel Raventós, que somreia molt de tant en tant. A l'esquerra, Josep Ferrer, president de Freixenet, amb aspecte de disgustat...

Quan va acabar-se la sessió informativa, la traca final, com toca. Els fotògrafs van demanar als protagonistes que encaixessin les mans. Manuel Raventós ja se n'anava... Josep Ferrer diu "per mi, sí...". El portaveu va fer possible la foto, fent d'home-orquestra

ORIOI MARTI

El conflicte del cava

i donant una mà al president de Codorniu i una altra al de Freixenet. Les dues cases s'havien compromès a no valorar públicament els acords salomònics a què havien arribat per salvar l'honor del cava. Josep Ferrer: "no vull dir res, perquè si no diran que no he respectat el pacte". Manuel Raventós tampoc no va parlar, però el

portaveu de Can Codorniu sí. Va llegir un comunicat curt: "el conflicte és entre Freixenet i el cava". El conflicte és entre dues empreses que competeixen per liderar un sector. Al paradís del lliure mercat, els Estats Units, hi ha exemples històrics i actuals per donar i per vendre: Central Pacific i Union Pacific, Ford i General Motors, Coca-cola i Pepsi-cola, IBM i Apple, Boeing i McDonnell Douglas... Al mercat espanyol, Codorniu i Freixenet van massa frec a frec des de fa mesos i els nervis els han traït. Les últimes dades són que les marques del grup Freixenet representen el 36,6% de les vendes de vins escumosos, i les del grup Codorniu el 29,7%. Però si a Freixenet se li resten les vendes dels escumosos que no són autèntics caves, és a dir, els que no s'han elaborat amb el *méthode champenoise*, la seva quota queda en el 29,3%. És a dir, quasi un empat.